

JARI KÄHKÖNEN

VARTIJATARINA

Jari Kähkönen

Vartijatarina

Proseduraalinen novelliantologia eli
maailma vartijan silmin nähtynä

© 2017 Jari Kähkönen
Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-951-568-080-8

Sisällysluettelo

Sisällysluettelo	7
Esipuhe	8
Sylin täydeltä roskaa	9
Pamppua	22
Yliajettu	35
Ryöstövalmiudessa	49
Vastentahtoinen julkkis	64
Etsiväni, etsiväni	79
Yhden yön ihmeet	94
Sen sortin pyssymies	111
Läpimurtoyritys	123
Aloittelijan kalli	139
Tämän kaikkietävän yleisön edessä	156
Vartioikaa te vain sitä porttia	175
Hessu häpäisee itsensä	192
Arvotaan oikea piirivartija	205
Kuin pukki kaalimaan vartijana	222
Ei tämä ole enää perheellisen hommaa	239
Oikea vartija	255

Esipuhe

Missä opetusta ei kuunnella, selitys on riittämätön eikä kielto tehoa, siellä alkaa väkivalta. Nämä ovat väkivallan työmiesten, vartijoiden, tarinoita.

Tämä kirja on kokonaisuudessaan kaunokirjallinen mielikuvituksen tuote, jonka mahdolliset yhtymäkohdat todellisuuteen ovat täysin sattumanvaraisia ja tahattomia.

Jari Kähkönen

Sylin täydeltä roskaa

Synkän keskitalvisessa kylmässä pakkasyössä kulkivat vain harvat. Erkki Kiiskinen, 42, ammatiltaan vartija oli tehtävänkuvaukselle tyypillisesti ulkotyössä, kun kiirehti alkuillan sesongissa tehtävältä toiselle. Vaatetus oli ainakin riittävä, sen huomasi siitä että tuli hikeä pintaan, sillä jossainhan sen osaamisenkin piti näkyä. Haihattelijat, amatöörit ja pellet pysyköön vuoteissaan vällyjen alla piilossa.

Kiiskisen auto seisoj liikennevaloissa, musiikkina oli valtakunnallinen mainoksen mukaan helppoa kuunneltavaa tarjoava aikuisten radiokanava, ja hieman sen alapuolella oleva VFH-radiopuhelin oli vaiti. Ei ollut mitään sanottavaa, hän pohti itsekseen, kun laittoj kulkuvälineen liikkeelle vihreällä valolla. Mustat haalarit näyttivät kuluneilta ja mies niiden sisällä oli kyllästyneen väsynyt kasvoiltaan.

-Ap 99 paikalla, Kiiskinen sanoi radiopuhelimeen protokollasta piittaamatta ja iski mikrofonin takaisin pidikkeeseensä kojelaudalla. Välittämättä hälytyskeskuksen

kuittauksesta, hän nousi autosta ja painoi keskuslukituksen kiinni kaukosäätimestä poistuessaan edessä massiivisena seisovan viraston suuntaan. Auton kyljessä luki hopeakirjaimin mustalla pohjalla Investment Security, puheessa se oli IS tai Issi.

Hän otti yleistyökäsineet arvomerkkipoletin alta olkapäältä, pani ne käsiinsä ja tarttui avainnippuun vyön koukussa mennessään sisään kulkulätkää käyttämällä. Sähkölukko surahti ja ovi kolahti kiinni takana. Virasto oli suljettu jo tunteja sitten, mutta lähinnä asiakirjojen ja postin jättöpaikkana toimivalle itsepalvelupisteelle tuulikaapissa pääsi yhä maksu- tai luottokortilla.

Seisomapöydän äärellä papereineen oleva reilusti yli viisikymppinen mies harmaassa puvussaan, nilkkapitkissä kengissään ja tummassa talvitakissaan nytkähti rajusti säikähdyksestä.

-Mitä!? mies lähes karjaisi.

-Ei mitään, Kiiskinen sanoi eleettömästi.

Hän käänsi vyökotelossa radiopuhelimeen virran päälle huomioimatta miestä mitenkään. Jo ennen kuin äänimerkkihiippaus vaiken

kunnolla, radiokanavalle tuli eloa äkillisen painikehälytyksen syöstyessä lähimmät vartijat kuumeiseen toimintaan. Kiiskinen käänsi äänen pienemälle nyt jo uteliaana pälyilevän miehen harmiksi, keskittyen vain omaan tekemiseensä. Hädän aihe oli ollut aukioleuva ovi. Muka.

Tehtävä selvisi alle kymmenessä sekunnissa. Tuulikaapin käyttö- ja varmuuslukituista sisäovista kolmas vasemmalta nakshti vaimeasti kokeiltaessa, jolloin hälyttänyt ilmaisin kuittautui automaattisesti ja suoritus oli muutamaa raporttilomakkeen riviä vaille valmis. Tuhahteleva ja naamastaan punottava pukumies halusi välttämättä ulos samalla ovenavauksella, joten tähän oli jo lähes asiakaspalvelutapahtuma. Heh.

Autoon istahtava Kiiskinen ei kuitenkaan ollut tehtävättä pitkään.

-Ap 99 Keskus

-99

-Alalaakson kioski, murtohälytys

-Kuittaa

Kiiskinen luki tunnisteileiman, vaihtoi avainnippun vyössä toiseen ja käynnisti

valkoisen neliovisen mainosteipatun työauton suuremmin kommentoimatta. Sen verran keskustassa oltiin jo ettei parkkiruudusta kuitenkaan päässyt pois odottamatta ja katsomatta. Hälytykseen ei oikein osannut suhtautua, oli poikkeuksellisen aikaista ellei kioski sitten ollut niitä paikkoja, jotka olivat auki vain päivisin.

-99 Keskus

-99

-Oletko miten kaukana kohteesta?

Yhteyshenkilö soitti ja siellä on joku laiteongelma

-Kohta paikalla

Kiiskinen huokasi raskaasti, kirosi ääneen ja alkoi valmistautua kohtaukseen. Kioskin metallinharmaat seinät erotti jo tien päässä siinä kuin valotkin sisällä.

Nutturapäinen vähintään kuusikymppinen verkkariasuinen nainen odotti kädet puuskassa seisten avoimessa oviaukossa ja säksätys alkoi välittömästi: -Minä kirjoitan teille tästä laskun. Ettekö te voi kytkeä näitä pois sieltä keskuksesta? Myös muutama muu vastaava tavanomaisen viisauden helmi kuultiin. Kiiskinen vastaili jotain yksitavuista pyrkien

parhaansa mukaan olla välittämättä.

Onneksi pillit eivät huuda, hän pohti astuessaan naisen editse sisään kioskiin, ja hetken päästä nykäisi myös yhä raollaan olevan oven kiinni. Kiiskinen käänsi käyttönäppäimistön suojuksen auki, mietti hetki sitten lukemaansa koodia, mutta totesi laitteen poikkeuksellisen tahmeaksi toimimaan. Tovin päähkäiltyään syykin selvisi, kansi oli suljettu huolimattomasti ja tähtinäppäin oli kiilautunut pohjaan.

Päivätilakytken ja raporttilomakkeen jälkeen oli valmista, mutta pois ei päässyt tietenkään sanomatta ensin omaa nimeä, sitten esimiehen nimeä sekä lopuksi toimiston puhelinnumeroa. Valitus kuulemma seuraisi perässä, vaikka ei yhtiön turvallisuuspalvelu sentään niin hyvää ollut, että jo käyttönäppäimistön suojakin sulkeutuisi itsestään. Verkkariasuinen nainen jäi kioskille, kun Kiiskinen poistui.

Kiiskinen, autopiiri 99:n ainoa partion jäsen, jatkoi yövuoroaan sulkemalla portteja, ovia ja kytkemällä muutamat hälytyslaitteet yötilaan. Lähempänä puolta yötä tuli

hissihälytys, mutta kuitenkin tällä kertaa ilman ovenavauspyyntöä, eli vartija sai käydä paikalla itsekseen ihmettelemässä hissejä. Yhden niiden lattialla oli olutpullon korkki, joten oli arvailtavissa aiheuttajan olleen törmäilevä humalainen.

Hengitys höyrystyi yöllisen pakkasen koleudessa, kun Kiiskinen astui ulos rakennuksesta jätettyään raporttilomakkeen kaksoiskappaleen säädettyyn paikkaan. Hän oli juuri sulkemassa vyössään kantamaansa käsiradiota, kun kuuli jälleen piirinsä kutsumerkin. Seuraava hätätapaus oli tornimaisen korkean toimistotalon yhdennessätoista kerroksessa, soittajalta oli unohtunut kahvinkeitin päälle.

-Sylin täydeltä roskaa, Kiiskinen summasi itsekseen ääneen kokemuksiaan edeltävältä puolelta työvuorolta. Tästä ei syntyisi maailmankirjallisuuden merkkiteosta tai edes puoli vuotta yhtä soittoa tv:n ohjelmakartan parasta paikkaa hallitsevaa seksikkään vetävää tositv-sarjaakaan. Ei, sillä tähän oli todellisuutta, kaikessa tylsyydessään!

Välillä oli tehtävä vartiokierroksiakin vaikka

ilmeisestikin jotain jäisi tänään pakostakin väliin ylimääräisen ohjelman takia. Kiiskinen ajoi kansainvälisen firman tämän alueen konttorin pihaan, vaihtoi avainnippua ja katosi rakennukseen sisään lukiten auton perässään. Suuntavilkkujen keltaiset valot läikähtivät, kun rakennuksen ulko-ovi hänen perässään sulkeutui.

Ajaessaan pitkän matkan ylimpään kerrokseen hissillä Erkki Kiiskinen katsoi itseään peilistä, huokaisi, eikä ollut varauksetta ihastunut näkemäänsä. Rinnassa luki vartija molemmilla kotimaisilla kielillä, selässä vain suomeksi. Vyössä oli 24 h vuorokaudessa kelpaavat pääsyavaimet toimitiloihin ja kylmiä aseita siinä kuin poliisilla Englannissa, sekä valtaa mistä ko. maan vartijat voisivat vain nähdä unta.

Palkka oli surkea, hyvä kun pystyi kaupungin alueella jotenkin asumaan ja elämään. Kohtelu oli pääosin kurjaa, koska koko tämä vuosituhat oli eletty jotain kummallista ”asiakaspalveluaikaa”, jossa ei enää tuntunut olevan sellaista asiaa mikä ei olisi kuulunut vartijan työtehtäviin. Ajatus katkesi, kun hissien merkkiääni kilahti ja ovet avautuivat

ylimmällä kerrostarsanteella.

Kiiskinen heilautti kulkulätkää lukijaan ja avasi edustustilojen oven. Moni pienempi poika olisi varmasti ollut täpinöissään näkemästään, mutta vanhempi tekijä veti vain taskulampun vyölenkistä ja napsautti katkaisijasta. Valokiilassa näkyi nuori mies alusvaatteillaan makaamassa siirrettävässä tilapäisvuoteessa. Kiiskinen ravisteli tämän hereille ja pyysi näyttämään valokuvallisen henkilöllisyystodistuksen.

Ajokortti löytyi lompakosta lähellä olevasta vaatemytystä siinä kuin kulkulätkäkin ja oman selityksen mukaan nukkumapaikka oli luvallinen. Vartiointiohjeessa ei ollut asiasta halaistua sanaakaan, mutta neuvoa ei voinut kysyä, koska kukaan kolmesta yhteyshenkilöksi ilmoitetusta ei vastannut puhelimeen hälytyskeskuksen soittaessa. Päätökseksi tuli raportoida ja jättää asia sillensä.

Myöhemmin Kiiskinen soitti seremoniaalisesti vuoro esimiehelle työkannykällä, mutta kuten tavallista, apua työsumaan ei jälleen kerran ollut tulossa. Se oli pitkälti pelkkä tyhjä ele,

Vartijatarina kertoo maailmasta vartijan silmin nähtynä. Heistä, jotka yleensä ovat dekkareissa vain sivuhenkilöitä. Nimettömiä ja puhumattomia tyhmiä kummajaisia, jotka katoavat oltuaan kerran vitsin kohteena. Joskus he myös joutuvat sen jännärin tai agenttiromaanin korvikkeeksi, jota havittelijansa ei vain osannut kirjoittaa.

Tämä kirja on siis uutuus aiemmin kirjallisuudessa harvoin nähdyltä elämänalalta. Nyt vartijat ja järjestyksenvallijat ovat päähenkilöitä novelleissa, jotka kirjoittanut esikoiskirjailija työskenteli itsekin aiemmin pitkään alalla. Kirja on koruton kuvaus yksityisestä turvallisuusalasta kaikessa ristiriitaisuudessaan ja yllättävyydessään.

Missä opetusta ei kuunnella, selitys on riittämätön eikä kiello tehoa, siellä alkaa väkivalta. Nämä ovat väkivallan työmiesten, vartijoiden, tarinoita.

